

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **I. A.**, zastoupený JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2013, č. j. OAM-194/ZA-ZA08-ZA02-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 22 Az 22/2013 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené advokátky JUDr. Pavly Plašilové **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2013, č. j. OAM-194/ZA-ZA08-ZA02-2013, zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Žalobce totiž ve své žádosti uváděl pouze ekonomické důvody.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud rozsudkem ze dne 23. 1. 2014, č. j. 22 Az 22/2013 – 60, žalobu zamítl a ztotožnil se se závěry žalovaného.

[3] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel nepopírá, že v průběhu pohovoru před žalovaným uvedl svou ekonomickou situaci jako jeden z důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu: nejednalo se však o důvod jediný. Stěžovatel uváděl, že situace v zemi původu (Pákistán) není příznivá po stránce hospodářské, politické, bezpečnostní i po stránce dodržování lidských práv a základních svobod. Stěžovatel tedy uváděl obavy z celkové situace v zemi původu i důvodné obavy z toho, že se do země původu bude muset navrátit. Nepříznivá je též situace v zemi, z níž stěžovatel vycestoval (Řecko), cizinci jsou zde napadáni, a to dokonce i kyselinou. Krajský soud o těchto skutečnostech v odůvodnění svého

rozsudku nic neuvedl. Stěžovatel též nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že na něj nedopadá zásada *non-refoulement*. Nikde v zákoně není stanoveno, že by se tato zásada týkala výlučně uprchlíků a nikoliv žadatelů o mezinárodní ochranu. Krajský soud se proto měl aplikací této zásady blíže zabývat. Stěžovatel proto závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že ze stěžovatelovy výpovědi jasně vyplynuly pouze ekonomické důvody. Souvislost odchodu či neochoty návratu s politickou situací či situací v oblasti lidských práv nebyla stěžovatelem tvrzena, a jedná se proto o účelově vznesenou námitku. Nepříznivá situace v Řecku není pro věc relevantní, neboť stěžovatel není řeckým státním občanem a před případnými potížemi v Řecku musí vyhledat pomoc u státních orgánů své vlasti. Jelikož stěžovatel netvrdil žádný z důvodů relevantních dle zákona o azylu, nelze jej shledat uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a proto krajský soud v souladu se zákonem neshledal důvod pro aplikaci zásady *non-refoulement*. Kasační stížnost dle žalovaného svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto žalovaný navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl jako nedůvodnou.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[6] Následně Nejvyšší správní soud řešil otázku přijatelnosti kasační stížnosti, jak mu ukládá § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Ze správního spisu, zejména z žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu a z protokolu o pohovoru, který s ním vedl pracovník žalovaného, je zřejmé, že důvodem stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu jsou finanční těžkosti jeho rodiny, neboť potřebuje opatřit prostředky na svatbu svých sester žijících v Pákistánu. Jedná se o ryze ekonomický důvod, který podle dlouhodobě konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže vést k udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, nebo ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže byla žádost stěžovatele zamítnuta jako zjevně nedůvodná právě proto, že se opírala jen o ekonomické důvody, nemůže se stěžovatel v řízení před správními soudy dovolávat skutečností jiných, ve správním řízení nikdy netvrzených (celková situace v Pákistánu); viz k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42. Zhoršení situace v Řecku stěžovatel sice uvedl v rámci pohovoru, nicméně tato skutečnost - byť by byla pravdivá - nemá žádný vliv na rozhodnutí o jeho žádosti, neboť pro její posouzení je rozhodující situace v zemi, již je stěžovatel státním občanem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2010, č. j. 6 Azs 29/2010 - 85, a ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, publikovaný pod č. 978/2006 Sb. NSS). Krajský soud proto správně konstatoval, že stěžovatel vyjma ekonomických obtíží neuvedl žádné další okolnosti, které by bylo nutno zvažovat jako relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje z tohoto pohledu rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Krajský

soud nepochybil ani ve vztahu k aplikaci zásady *non-refoulement*. Tato zásada plynoucí z článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikována pod č. 208/1993 Sb.) se vztahuje na osoby, jež spadají pod definici uprchlíka vymezené v článku 1 písm. A. odst. 2 této úmluvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS). Stěžovatel ovšem v průběhu správního řízení netvrdil nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že pod uvedenou definici spadá. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost doplňuje, že zásada *non-refoulement* byla v obecné rovině promítnuta též do institutu doplňkové ochrany v § 14a odst. 2 zákona o azylu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010 - 82, publikovaný pod č. 2175/2011 Sb. NSS). Situace stěžovatele přitom byla žalovaným i krajským soudem z hlediska možnosti udělení doplňkové ochrany – tedy i aplikace zásady *non-refoulement* – prověřena a posouzena. Závěr žalovaného, že stěžovateli nehrozí v Pákistánu žádné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení, a že tedy jeho návrat (*refoulement*) do vlasti je možný, stěžovatel žádnými konkrétními tvrzeními či důkazy nezpochybnil.

[9] Námitky, jež stěžovatel učinil předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud proto zástupkyni přiznal částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je ustanovená zástupkyně plátekyní daně z přidané hodnoty, zvýšil soud v souladu s § 35 odst. 8 věta druhá nárok zástupkyně o částku 714 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy zástupkyni náleží 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu